

Hűség Ádám lázadásához

KÍVÜL AZ ÉDENEN

*Villant a Pallos. Ott fent, szemem előtt
örökös — igen! — a jövő homálya.
De lent oktatja már az átokverte föld
talpam bőrét „Megállj!”-ra.*

*Csak a sziklák az Ővé már, a hangos
haragot dörgő irigy Égié.
Tör egyre följebb bokái köré
ostromrendben szállészet és barackos!*

Ahol valaha minisztráltunk

*Mikor is jártam itt? Mi leskel rám: kísértet?
Az oltárzughól és — ne tán — belőlem?
Eszmél vajon — no lám! — mi akkor még a lényeg
volt húsemban is? Itt! Köszöntsem?
Údv, néma lélek!*

*Megnémult, fejlődésben elmaradt,
siketté vált: árvult jobbik felem!?
Rámbízott, rejtelmes, rejelő alak,
ikersejtként még egy-az-egyben egy velem.
Vállaljalak? Hozzámszólítsalak?*

*Mennyi temető, megnyílt sír! Halottak,
kiléptők, — ólak, iskolák, pincék mögül!
Követnek; torz latin szókat makognak,
mit is hadarva, érthetetlenül? —:
Hogy együtt leszünk bárhogy is maholnap?*

Forgalom a Concorde téren

*Annyi szem látta! Annyi elme őrzi
romlatlanul magában szerte a világon —.
Ahol csak ember él! Hogy ez a tér
nem múlhat ki a múlandó világból:
az emberi tudatból: a történelemből.
Földiek, — bolygóbeliek — itt,
itt is — jövővé tartósítva múltat —
bábeli műbe kezdtek. Szándéktalanul,
de épp azért siker ígéretével.*

*Nincs külön, nincs egyén, nincs más, nincs hogy ki vagy te: mint te,
olyan közösen egy a rend —,
már nem is emberi. Ilyent
csillag-pályán vagy füvek alatt
kialakult törvény teremt.
Ne hőkölj, ha fölismered:
termesz-bolyban több a magán-tudat —
mint itt, hol bámulva a Rend-
alkotta szép
megejtő csapdáját: ígéretét
szemed kéjén át élvezed:
te sem vagy külön akarat . . .*

*Összekalkulált elemek
bizseregnek, keringenek:
követnek vegytan-diktálta célt.
Féltheted, — mégse féltsd magad:
non omnis moriar! —
nem hal meg, aki amiként is élt.*

TAKÁCS IMRE

A múlt

*Véglegesedett, ami elmúlt,
Emlékezésben hullámzik.
Folyamatosságában nem idéződik föl már semmi.*